

Gentse koten te duur

De Gentse studenten-koten zijn duurder dan gedacht. Zo blijkt uit een bevraging van de Gentse StudentenRaad (GSR) onder 5264 studenten van de Gentse universiteit. Een student betaalt gemiddeld 235 euro voor een studentenkamer, waar die volgens de officiële cijfers van de stad Gent slechts 200 euro betaalt. Verder betalen 68% van de studenten tussen 197 en 272 euro voor een gewone studentenkamer. Een kot onder de 200 euro is dus al een uitzondering geworden. Daarenboven zijn bestaande initiatieven van de stad Gent nauwelijks bekend. Zo kent slechts 45,7% van de studenten Kot@Gent (www.kotatgent.be). 39,7% heeft de website al ooit eens bezocht.

Voor Animo StuGent is het tijd voor actie en we wensen daarbij iedereen voor zijn verantwoordelijkheid te stellen. Goedkope huisvesting is volgens ons essentieel om het democratisch karakter van het hoger onderwijs te garanderen. De Vlaamse regering, de stad en de universiteiten/hogescholen moeten hierin hun verantwoordelijkheid

nemen. Zo wordt de private kotenmarkt nauwelijks in de gaten gehouden door de stedelijke overheden. Voor Animo StuGent moet de stad Gent investeren in kennis en kunde. Daarenboven moeten studenten beter worden ingelicht over het koten-aanbod door bestaande stedelijke initiatieven als kot@gent te optimaliseren. Ook moeten studenten meer informatie krijgen over hun rechten als huurder. Voor de stad Gent moet het promoten van het zogenaamde modelhuurcontract centraal staan, zodat de studenten voldoende juridische bescherming genieten bij eventuele geschillen.

Aan de universiteit en hogescholen vraagt Animo StuGent te investeren in eigen huisvesting. De bouw van een nieuwe home moet volgens ons prioritair staan op de agenda van de Gentse instellingen voor hoger onderwijs. Immers als er nieuwe goedkope en kwalitatieve huisvesting bijkomt, zal dat de kotprijs helpen drukken. We moeten de ambitie durven hebben om de private markt te reguleren.

Tenslotte moeten ook de regionale en federale overheid kleur bekennen. De Vlaamse overheid

moet voorzien in investeringskredieten om zo instellingen te ondersteunen in de bouw van nieuwe homes. Aan de federale overheid vragen we een limitering van de mogelijke stijging van de kostprijs, aangezien de kotenmarkt volgens ons een voorbeeld is van een marktimperfectie. De student moet beschermd worden tegen willekeurige prijsstijgingen.

DOSSIER PAGINA 7 >>>

Verder in dit nummer

**Opperhoofd
Leterme > P. 3**

**Jong links
op 8 oktober > P. 3**

**Socialisten en
het centrum > P. 6**

**Standpunt federale
kieslijsten > P. 7**

**Daniël Termont over
Gent > 4**

“Ik hoop dat ik niemand zal moeten bellen na 8 oktober.

**Prof. Doom over
Libanon > 5**

“Als je een kat in een hoek zet, moet je ook niet verbaasd zijn als ze je naar de hals vliegt.

**Gedichten van
Philip Dewinter > 2**

“Laat ons tegare een nieuwe wereld(orde) boetsen.

De eerste keer...

De eerste keer, daar gaat deze krant over. Voor velen onder jullie zijn het ook effectief de eerste dagen aan de Gentse universiteit. Ook voor deze krant zijn het nieuwe en spannende tijden. Jullie hebben de eer om er als eersten kennis mee te mogen maken. Deze krant wenst de spreekbuis te zijn van de Gentse linkse en progressieve studentenbeweging. Je mag dan ook scherpe opinies, snijdende interviews en levende debatten verwachten over binnen- en buitenlandse politiek. We mogen echter niet wereldvreemd zijn. Deze krant wordt geschreven voor studenten, door studenten. De studentenproblematiek zullen we dan ook zeker en vast niet links laten liggen. U mag dan ook artikels verwachten over gelijke kansen, diversiteit, (te) dure cursussen en koten, studentenarbeid, ... Kriebelt het bij u om zelf iets schrijven, doe gerust maar. Op de opiniepagina kan elke tekst terecht die past in de lijn van deze krant. U kan de redactie altijd op de hoogte brengen van uw mening door te mailen naar redactie@animostugent.be.

Nu we toch over opinies bezig zijn, de Italiaanse communist Antonio Gramsci had het ooit over de ideeenstrijd en de belangenstrijd. Hij maakte de bedenking dat de Italiaanse communisten er eigenlijk

niet in de eerste plaats moeten naar streven om aan de macht te komen, maar het denken van mensen moeten trachten te veranderen. Men moet eerst de ‘ideeënstrijd’ trachten te winnen. Zolang je de mensen niet diep overtuigd hebt, zal je gewoon bij de eerstvolgende verkiezingen weggestemd worden. Enig voluntarisme niet vreemd geloven ook wij in de magische kracht van de pen. Via deze krant wensen wij mee te bouwen aan de realisatie van het democratisch socialisme. Of om het met de woorden van Victor Hugo te zeggen: ‘On résiste à l’invasion des armées, on ne résiste pas à l’invasion des idées’.

“On résiste à
l’invasion des
armées, on ne
résiste pas à
l’invasion des
idées...

De redactie wenst u alvast veel leesplezier toe.

animostugent.be

Standpunt – Gratis openbaar vervoer is het betalen waard

Gratius openbaar vervoer is het betalen waard. Studenten zijn fervente gebruikers van het openbaar vervoer, zo blijkt uit de jaarlijkse bevraging van de UGent. Meer dan de helft van de studenten gebruiken de trein om naar hun kot te gaan en in de studentenstad zelf wordt het openbaar vervoer veelvuldig gebruikt.

Met Animo StuGent juichen we het toenemende gebruik van het openbaar vervoer toe. Om deze tendens te ondersteunen zijn we er bovendien voor gewonnen om nog een stap verder te gaan, namelijk het volledig gratis maken van het openbaar vervoer. Dit idee is helemaal niet nieuw. Het was de voormalige sp.a-voorzitter Steve Stevaert die dit thema op de politieke agenda plaatste. Hij werd er door de andere partijen onmiddellijk door verketterd. “Niets is gratis”, luidde het en het idee werd bij voorhand afgedaan als een goedkope verkiezingstruc. Ze bedachten er zelfs spottend de slogan “Steve Stunt” voor, een geuzenaam, die Stevaert dankbaar aanvaardde, maar dat is een heel ander verhaal.

Waar het om draait is dat gratis een herverdelingsmechanisme is. Dat werkt als volgt: basisdiensten die er voor iedereen zijn, worden betaald vanuit de algemene belastingspot. Die wordt gevuld met bijdragen naar draagkracht en vermogen. De sterkste schouders dragen de zwaarste lasten. De personen die weinig hebben, genieten trouwens relatief gezien meer van een gratisbeleid dan personen die veel hebben. Bijgevolg wordt er bij gratis dus twee keer herverdeeld, zowel bij de inning als bij de uitgaven. Het gratisbeleid

weerspiegelt dan ook de kern van het socialisme.

Er zijn nog heel wat argumenten waarom precies het openbaar vervoer gratis moet worden. Zo is investeren in het openbaar vervoer zowel ecologisch als economisch dé verstandige keuze. Ecologisch vanwege de lagere milieubelasting en economisch vanwege minder files. Voor studenten en jongeren betekent gratis openbaar vervoer ook meer vrijheid. Last but not least is openbaar vervoer veiliger dan privaat vervoer.

Voor Animo StuGent mag het gratisbeleid niet beperkt blijven tot enkele doelgroepen (jongeren, ouderen, pendelaars...). Ten eerste is basismobiliteit iets dat door de samenleving als een fundamenteel, sociaal recht beschouwd zou moeten worden. Net zoals onderwijs een recht is en bijgevolg gratis zou moeten zijn, is ook basismobiliteit een recht. Uit het feit dat gratis basismobiliteit een sociaal recht is, vloeit voort dat basismobiliteit gratis moet zijn voor iedereen, anders zou men een samenleving creëren met mensen die over minder rechten beschikken dan anderen. Bijgevolg is gratis voor slechts bepaalde doelgroepen onrechtvaardig. Ten tweede wordt het maatschappelijke draagvlak bij een doelgroepenbeleid veel kleiner. Gratis voor enkele doelgroepen kan trouwens tot een stigmatiserende aalmoes verworden, dat mensen verdeelt in plaats van bindt. Ten derde houdt het gratis maken voor iedereen ook een administratieve besparing in. De administratieve rompslomp bij het verkrijgen van een gratis vervoersbewijs zal immers handen vol geld kosten. De vrij gekomen ambtenaren zoals de kaartjesknippers, de personen aan de loketten, de controleurs... kunnen trouwens ingezet worden voor extra dienstverlening, een grotere capaciteit en meer veiligheid. Kortom, gratis openbaar vervoer voor iedereen is het betalen waard.

Lees meer op
animostugent.be/standpunten

Column – Opperhoofd Leterme

De komkommertijd is de periode die zich ruwweg uitstrekt van het begin van de zomer tot de terugkeer naar school en het parlement. Deze twee laatste instellingen liggen soms dicht bij elkaar dan we denken, maar dit terzijde. De komkommertijd is eveneens de periode waarin de journalistieke stress en het nerveus nagelbijten hoge pieken scheert. Er moet immers nieuws gevonden worden, daar waar er niet altijd nieuws is. Vroeger, ja vroeger, kon men ellenlange reportages maken over de klagende horeca aan de Belgische kust. Maar aangezien de maand juli meer weg had van een kruising tussen de Sahara woestijn en het Amazonewoud viel er ook daar niets nieuwswaardig te rapen. Gelukkig speelden de Israëli's en Hezbollah verstoppertje in Zuid-Libanon of we hadden voor een aantal weken een alternatief voor het immer duur wordende wc-papier. En nu we toch in de sfeer van sca-breuze en het sanitaire zijn beland: de Vlaamse Christen-democraten. Hun opperhoofd (tevens opperhoofd van de Vlaamse regering) had eind augustus kordaat besloten om de komkommertijd te doorbreken. Hopelijk zullen de christendemocraten in oktober niet iets anders doorbreken, maar daarvoor zullen we zoiets als verkiezingen moeten afwachten. Leterme vond het nodig om in het kader van een reportage van de Franse krant Libération over de Belgische taalgrens een aantal opmerkingen in de rand te maken. U kent dat wel. Zo van die constructieve, hartverwarmende bemerkingen die ons er aan laten herinneren dat het codewoord van de christendemocraten al geruime tijd *respect* is. Blijkbaar reikt dit respect maar tot de taalgrens en geen millimeter verder. Want 40 % van de Belgen niet in staat acht achten om een andere taal te leren kan ik persoonlijk niet meteen onder de noemer van *respect* brengen. Het is sowieso zeer vreemd dat iemand die de ambitie heeft om federaal premier te worden het opportuun vind om de helft van zijn toekomstige onderdanen te beledigen en België niet meer als een instelling beschouwt die zijn meerwaarde moet bewijzen. Elke dag opnieuw. Volgens Mr. Leterme waren de boze reacties van over de taalgrens overdreven en was hij uiteraard niet correct weergegeven in de Franse kwaliteitskrant. Vooral had hij de opmerkingen enkel met een flinke dosis ironie bedoeld. Ironie en christendemocratie? Humor en Vlaams gevoelendheid? What's next? Verdraagzaamheid en Philip Dewinter? Hoog budgettaire slagkracht en Universiteit Gent? De reactie van de Franstalige media was te verwachten, maar de reactie van de Vlaamse media verdient ook even onder de loop genomen te worden. Ofwel spendeerde men geen aandacht, ofwel vond men de verontwaardigende reacties van over de taalgrens overdreven. Want had Leterme niet terecht gewezen op de halsstarrigheid van de franstaligen in de rand om het Nederlands aan te leren? Om dit

laatste nog eens te onderstrepen vond het VRT-journaal het nodig om een steekproef te nemen in een Decathlon-winkel in de Brusselse rand. Uiteraard kon de Franstalige winkeljongen niet antwoorden op de Nederlandstalige vragen van de reporter ter plaatse. Schande! Weer een kaakslag! Of denken dat met dergelijke reportages de zaak gaan veranderen? De (uiteraard) tweetalige Vlaamse winkeljongen van dienst mocht braaf uitleggen hoe tweetaligheid een garantie op werk is in Brussel. Of zoals de jongen het zelf zei, en ik transcribeer, “Tweetaligheid, gow ja, 't is ècht een gharantie op wierk, allé, da vink ik toch”. Alsof Vlamingen nog altijd even polyglot zijn als pakweg dertig jaar geleden. Alsof iedereen hier nog allemaal het Frans onder knie heeft als waande men zich in Parijs, Lyon of Metz. Maar werden een aantal Franstalige politici of redacteurs aan het woord gelaten in de reportage? Werd überhaupt één Franstalige reactie opgenomen over de hele heisa? Hoe zou de Vlaamse media trouwens reageren mocht een prominent Waals politicus, bijvoorbeeld die andere toekomstige premier, opmerken dat blijkbaar 25 % van de Vlamingen niet intellectueel capabel is om uit te ma-

ken dat ze stemmen op een racistische partij? Men verkoos dus (eens te meer) om zich te wentelen in het eigen communautaire gelijk zonder respect te hebben voor dat ander deel van de taalgrens. En dat geldt voor beide taalgroepen. In dit land is er men nog altijd niet in geslaagd na decennia staatshervorming, zowel bij de politieke klasse als bij de media een volwassen houding inzake federalisme aan te nemen. En zolang men zich in communautaire zaken onvolwassen gedraagt, zullen er onvolwassen ‘oplossingen’ uit de bus komen aan beide zijden om bestaande problemen op te lossen. Maar los van dit alles, hoe serieus moeten we deze uitspraken van Leterme nemen en bij uitbreiding de vervlaamsing die de CD&V de laatste jaren kenmerkt? De federale verkiezingen volgend jaar zullen zoals zo vaak uitsluitel geven. Of zal de keuze tussen federale regeringsdeelname en Vlaamse standvastigheid een écht dilemma blijken voor de christendemocraten? *The proof of the pudding is in the eating*, maar gelukkig zijn er wat dat betreft nog zekerheden in het leven.

Frederik Descamps.

C O L O F O N

Werkten mee aan dit nummer:

Olivier Pintelon – *hoofredacteur, v.u.*
Joris Artels – *grafisch redacteur*
Frederik Descamps
Frederik Dhondt
Pieter-Paul Verhaeghe
Joachim Verplancke
Mattias Willems

De redactie is
steeds te bereiken op
redactie@animostugent.be

M E T - D A N K - A A N

ABVV Scheldeland
Bond Moyson
Delta Lloyd
Amsab-ISG

Zet uw vooroordelen in de gang, want er zit poëzie in 't Vlaams Belang!

Als u de moeite doet om dit krantje te lezen, is dat waarschijnlijk niet omdat u vernieuwende onderzoeksjournalistiek verwacht. Toch betreden wij graag nieuwe paden in het politiek geïnspireerde schrijven, en moge dit artikel dat bewijzen. Wanneer uw dienaar een studiedag bezocht in het Vlaams Parlement, werden de nieuwsgierigen ook toegelaten in het halfrond waar de plenaire zittingen plaatsvinden. Een onweerstaanbare drang leidde mij naar het zitje van de fractieleider van het VB. Terwijl mijn kameraden zich neerploften in de zetel van Norbert De Batselier openden mijn handen het tafeltje van Dewinter. Blijkbaar heeft Dewinter tijdens de zittingen nog tijd om zijn poëtisch vermogen de vrije loop te laten... Noot: gedichten die (te) strijdig waren met de geldende wetgeving werden niet gepubliceerd.

Aan Annemarieke / Aan die wilde boerendochter

*Uw vurig blonde lokken over uw ranke blanke schouders,
Uw vurig blauwe ogen, geboren uit twee Vlaamsche ouders,
De stem van een man gehoorzaamt gij nog flink,
Gij zijt de droom van elke rechtgeaarde jongelink.*

*Laat ons tegare over Vlaamsche Leeuwen zingen,
Laat ons tegare leven in zuiver Dietse kringen,
Laat ons tegare naar de IJzertoren marcheren,
Laat ons tegare een nieuwe wereld(orde) boetseren.*

*Maar laat ons nu het zachte hooi doen stomen,
Want gij, gij zijt het vrouwken van mijn dromen.*

Verkiezingen – Jong links op acht oktober

Misschien vrij choquerend om te horen wanneer u tevergeefs tracht te recupereren van de vorige nacht in de Overpoort, maar er is wel degelijk een leven buiten Gent. Waarschijnlijk minder verbazingwekkend om te horen is dat er op 8 oktober in elke gemeente van ons land gemeenteraads-verkiezingen zijn. *Animo StuGent* is opgericht om het socialisme in het Gentse hoger onderwijs te verdedigen, maar veel van onze leden hebben nog een politiek leven buiten de Arteveldestad. Enkelen zijn kandidaat bij de komende verkiezingen. We stelden hen enkele vragen. Wat volgt kan dienen om uw kennis over de gemeentepolitiek te verhogen of, stel dat u in pakweg Zingem of Anzegem woont, u te overtuigen op hen te stemmen.

Bregt Depreeuw
20ste plaats sp.a-spirit – Brugge

Hoe ben je op de lijst terechtgekomen?
Ik werd eerst actief via *Animo Brugge*. Omdat we als groep ‘goed bezig’ zijn kregen we zes plaatsen op de lijst sp.a-spirit-Brugse Samenwerking. Zo kwam ik ook op de lijst.

Je ambities bij deze verkiezingen en eventueel op langere termijn?
Mijn ambities zijn, zoals het een goed socialist past, gericht op de groep. sp.a Brugge moet goed scoren! Ik denk dat sp.a echt nodig is in Brugge. Zonder sp.a lonkt de conservatieve verrechtiging. Natuurlijk hoop ik ook dat de Animo’ers heel goed scoren. Het zou voor ons groepje een erkenning zijn voor het feit dat we nu al lang werken rond jongeren in Brugge... Op langere termijn zie ik me nog meer ‘doen’. Ik verlaat na de verkiezingen het voorzitters-stoeltje van Animo Brugge. De tijd die vrij komt wil ik gebruiken om Brugge bruisender te maken. Met een paar vrienden wil ik een vzw’tje oprichten om allerlei optredens te organiseren.

Waaruit bestaat je campagne en hoe financier je die?
We hebben vooral geïnvesteerd in de groep. Onze jongerencampagne heeft als slogan *Jongeren Buiten!?* De belangrijkste campagnemiddelen zijn postkaartjes en posters. Iedere sp.a-kandidaat kreeg ook persoonlijke visitekaartjes. Uiteraard betaalt de partij een deel. Iedere kandidaat krijgt van de partij een budget. De Animo’ers legden hiervan elk wat samen. Ook de Animo-kas wordt aangesproken.

Formuleer eens kort wat je wil realiseren de volgende zes jaar.
Steeds meer jongeren trappen het af in Brugge. Animo Brugge wil deze stadsvlucht tegengaan door te investeren in mogelijkheden om ook in de binnenstad te kunnen fuiven en muziek te maken, door initiatieven te nemen om wonen goedkoper te maken, meer jonge toeristen naar Brugge te brengen en ga zo maar door...

Hélène Vandendriessche
7de plaats RED – Anzegem

Hoe ben je op de lijst terechtgekomen?
Aanvankelijk had ik geen ambities om aan de gemeenteraadsverkiezingen deel te nemen. Maar op een dag stond de voorzitter van de lokale sp.a-afdeling aan mijn deur met de vraag of ik op de RED-lijst wou komen staan. Hij had simpelweg gevraagd aan sp.a West-Vlaanderen of er jongeren waren in Anzegem die lid waren van de sp.a. Vervolgens ben ik naar een aantal vergaderingen geweest en heb ik toegezegd.

Je ambities bij deze verkiezingen en eventueel op langere termijn?
Voor alle duidelijkheid: RED (Recht en Democratie) is een lijst van 9 SP.a’ers, 4 N-VA’ers en 10 onafhankelijken. Dit komt vooral voort uit omstandigheden die teruggaan tot begin jaren ’80 (een heerlijke soap). Mijn ambitie is vooral om de sp.a-strekking binnen RED in Groot-Anzegem versterken. Bij de verkiezingen in 2000 haalde Eendracht (van burgemeester Viktor Gerniers, buitengewerkt uit de toenmalige CVP) 37 %, de CVP zelf haalde 32,6 % en kwam in de oppositie terecht. Met andere woorden; de christen-democratische strekking heeft de absolute meerderheid.

Waaruit bestaat je campagne en hoe financier je die?
Mijn persoonlijke campagneslogan is *Horen, zien en doen*, als speling op de volkswijsheid met de drie aapjes ‘horen, zien en zwijgen’. Het staat voor: luisteren naar de noden van mensen, de opportuniteiten van Anzegem zien, om er dan effectief iets mee te doen. Concreet zou ik flyers (eigenlijk gevouwen A4’s) maken met deze volkswijsheid, maar dan ‘zwijgen’ vervangen door een ‘doén!’. Verder zou deze flyer een persoonlijke voorstelling en mijn programma bevatten. Voor wat betreft de financiën is besloten dat ieder zijn eigen campagne bekostigd. De idee van RED is een beetje dat we als één team opkomen; er is één algemene affiche en een RED-brochure waar alle kandidaten op staan. Persoonlijk ben ik daar niet echt voorstander van. Het groepsidee conflicteert een beetje met het feit dat er bij de gemeenteraadsverkiezingen groten-deels op personen wordt gestemd.

Formuleer eens kort wat je wil realiseren de volgende zes jaar.
Wel, ik heb donderdag op een lokaal verkiezingsdebat mogen ontdekken dat mijn programma erg lijkt op dat van de lokale CD&V (momenteel in de oppositie). Wellicht omdat het gewoon de zaken zijn waar Groot-Anzegem nog te kort schiet. Vooreerst wil ik iets doen aan de toestand van de fietspaden. We hebben in Anzegem genoeg fietspaden, alleen zijn ze niet onderhouden waardoor je al denderend allerlei obstakels als putten of takken moeten ontwijken. Dat is onveilig, maar bovendien stimuleert het de mensen niet om de fietsen.

Mijn tweede aandachtspunt is de herwaardering van dorpskernen, pleinen, marktplaatsen als sociale ruimte. Wat een dorp of stad vaak een gezellige, sociale status geeft, is de dorpskern of het dorpsplein. Het is de voornaamste plaats waar mensen elkaar ontmoeten en daarom moet het een plaats zijn waar mensen graag vertoeven. En last but not least; blijvende aandacht voor de jeugdverenigingen die een niet te onderschatten rol hebben in onze maatschappij.

Frederik Dhondt
12de plaats SAMEN – Zingem

Hoe ben je op de lijst terechtgekomen?
Burgemeester (en UGent-prof) Jean Pierre Cnudde, had een affiche zien hangen bij de studentenverkiezingen. Hij vond dat ik ook eens “aan andere verkiezingen moest denken”, nu hij er na 24 jaar mee ophield. En wie kan daar nee tegen zeggen?

Je ambities bij deze verkiezingen en eventueel op langere termijn?
Zoveel mogelijk progres-sieve stemmen halen in Huise, Ouwegem en Zingem. Concreet kan je geen doelstellingen zetten. Het verleden leert dat elke verkiezing hier onvoorspelbaar is, alleen al door het zeer hoge aantal voorkeurstemmen op beide lijsten. Enkel de groep kan zichzelf concrete doelen zetten. Hoewel sommigen al dromen van 10 of 11 zetels, zou ik al blij zijn met 9 zetels van de 17 en de vijfde opeenvolgende meerderheid voor SAMEN.

Waaruit bestaat je campagne en hoe financier je die?
Mijn campagne bestaat uit een website, 5000 kleurenflyers, 3000 A4-folders (recto-verso), 2000 visitekaartjes in zwart-wit, 50 A2-affiches, 26 tuinbordjes, 16 rode t-shirts met mijn plaats op de lijst (12) in voetbalstijl op de rug... en vooral véél huisbezoeken.

Formuleer eens kort wat je wil realiseren de volgende zes jaar.
De overgrote meerderheid van de Vlaamse gemeenten beschikt over een jeugdhuis, Zingem niet. Ondanks de aanwezigheid van drie bloeiende jeugdverenigingen, moeten jongeren hier noodgedwongen uitwijken naar de gewone cafés of naar buurgemeenten. Tijd om dat te veranderen. Daarnaast wil ik vaart zetten achter de plannen voor nieuwe fietspaden en meestappen in een gezamenlijk cultuurproject met Oudenaarde in 2008 rond 300 jaar slag bij Oudenaarde. Een doelstelling op lange termijn is misschien het breken van de gescleroseerde politieke mentaliteit. Rivaliteiten zitten hier echt “in het grondwater”. Een figuur als Jean Pierre (de huidige burgemeester, nvdr.) kon dat overstijgen door als socialist mensen aan te spreken en te verenigen over de partijgrenzen. We moeten te allen prijze vermijden dat we hervallen in de soms echt wel sectair aandoende negentiende-eeuwse ruzies tussen blauw en oranje of in partijen onderling, tussen clans en families.

TELEX

BROSSEN = BOETE?
Professor **Johan Erauw** vindt dat studenten die niet naar de les komen daarvoor gesanctioneerd moeten worden. Hij deed zijn voorstel op de Raad van Bestuur van 7 juli 2006. In het verslag staat: ‘Hij pleit voor een bepaling die de studenten verplicht naar de lessen te komen en sancties op te leggen wanneer deze bepaling niet wordt nageleefd’. Het volledig verslag is te vinden op: <https://www.ugent.be/nl/univgent/bestuur/organen/ca05>. Inloggen is wel noodzakelijk.

KOPIEPRIJS BLIJFT VIJF EUROCENT
Het bestuurscollege van 7 september 2006 heeft beslist dat studenten 5 eurocent blijven betalen voor kopies in de verschillende bibliotheken. De eigenlijke kostprijs bedraagt slechts 4 eurocent. Er kwam dan een vraag om die prijs met één cent te verlagen. Het voorstel werd afgeschoten. Vreemd genoeg stemde studentenvertegenwoordiger Mattias Laevens voor een kopieprijs van 5 eurocent.

KHVH KLAAGT ANIMO STUGENT AAN
KHVH klaagt Animo StuGent aan wegens het ‘niet naleven van het EVRM’. Volgens het KVVH doet Animo StuGent aan discriminatie omdat enkele van hun leden geweigerd werden op het forum. “*Animo Gent [sic] geeft in dit geval blijk van een ongelooflijke bekrompenheid die terug doet denken aan het communistisch regime in de USSR en Oost Europa. Een regime dat blijkbaar enorm populair moet zijn onder de leden van animo Gent, gezien de praktijken die ze toepassen*”, aldus het KVVH.

Websites kandidaten
Bregt (Brugge)
www.animobrugge.at10.be
Hélène (Anzegem)
helenevandendriessche.be
Frederik (Zingem)
frederikdhondt.be

Andere jonge kandidaten
Sarah Willems (Brugge)
22ste plaats sp.a-spirit
Clara Calis (Turnhout)
6de plaats sp.a
Melissa Claeys (Torhout)
6de plaats sp.a-spirit-Groen!

De gedichten van Philip Dewinter

Aan Marie-Rose
*Hier in de zetel voor mij,
Daar zit, gelukkig, gij.
Betoverd door uw geur en gratie,
Scoor ik bij elke interpellatie.*

*Uw voornaam klinkt misschien wel Frans,
Maar Walen geeft ge nooit een kans.
Ja, zelfs al lezend in de Fancy,
Zijt ge de ster van onze fractie.*

*Ach lieve Marie-Rozeke, gij maakt het leven waard,
Verlaat uw oude leven, en kom bij mij aan de haard!*

Objectieven 2006
*Oh Scheldestad, Oh stad der steden,
Laat mij dit gedicht aan ons besteden,
Uw Rubens en Uw Lievevrouwentoren,
Niets ter wereld kan mij meer bekoren.*
*Oh Scheldestad, Oh stad der steden,
Enkel gij zijt waard mijn toekomst te bekleden.
Een derde van uw burgers koos al eens voor mij,
Maak mij nu ook met de rest nog blij.*
*Oh Scheldestad, Oh stad der steden,
Menig poëet heeft u reeds aanbeden.
Twee linkse homo's mochten het al zijn
en zelfs een Nederlandse Palestijn.*
*Oh Scheldestad, maak me een gelukkig mens,
Maak me stadsdichter; da's m'n ultieme wens.*

Kinderrijmpje
*Op een school in 't schone Wervik,
Bij Lore in de klas,
Daar zat ook ene Tarik,
Amai is dat niet kras!*
*Tarik kwam uit Turkije,
En Lore die was blank,
Ze waren goeie vrienden,
Maar toen liep er iets mank.*
*Tarik zijn lieve ouders,
waren hier illegaal.
Dus moest Tarik het land uit,
Dat zei Patrick Dewael.*
*Lore was verdrietig,
Tarik was toch haar vriend?*

*“Zo’n lieve, toffe jongen,
Dat heeft hij niet verdiend!”
Lore’s papa troostte haar,
En legde alles uit.
Over Tariks afkomst,
En zijn andere huid.
Ons landje dat is al zo klein,
Ons volk dat wordt bedreigd,
We hebben al die Walen,
En de misdaad stijgt en stijgt.
En Lore die begreep het,
Haar mama had geen baan,
Als mama wou gaan werken,
Dan moest Tarik hier gaan!*

Wij spraken met kandidaat-burgemeester **Daniël Termont** (sp.a)

“Ik hoop dat ik niemand zal moeten bellen na 8 oktober”

Acht oktober nadert met rasse schreden. Met argusogen wordt uitgekeken naar de uitslagen in de grote steden. Hoogtijd voor een interview met kandidaat-burgemeester Daniel Termont (sp.a) over de erfenis van Frank Beke, het studentenbeleid en de strijd tegen de dualiteit in Gent.

Welke problemen zijn voor u de volgende zes jaar prioritair in het Gentse? Hoe wenst u die aan te pakken?

Ik denk dat zowel vriend als vijand erkent dat Gent goed bestuurd is de afgelopen 18 jaar. Ik ben ervan overtuigd dat we met Gent echt de goede weg zijn op gegaan. Je hebt de boutade waarschijnlijk al gehoord dat Gent een oude, industriële stad was en dat 18 jaar paarse meerderheid hier een echte open en levendige stad heeft van gemaakt. Dat is echt wel waar. Gent is een heel gezellige stad, mensen komen hier graag. Alleen zullen we er de komende zes jaar moeten voor zorgen dat iedereen in de toekomst van deze stad zal kunnen genieten. Dat betekent dat de rode draad in ons programma de strijd tegen de dualiteit is, we moeten de zwaksten in de maatschappij ook de kans bieden te kunnen genieten van deze mooie stad. Laten we zeggen, dat is de stam van onze kapstok. En de kapstokken die we zullen gebruiken zijn onderwijs, tewerkstelling en huisvesting. Die drie thema's moeten de volgende zes jaar prioritair worden, telkens met de strijd tegen de duale samenleving in ons achterhoofd.

Om tegen de dualiteit te strijden is huisvesting cruciaal in Gent. De sp.a is niet de enige partij die daar iets over te zeggen heeft. Wat is dan precies het verschil tussen de sp.a-aanpak en die van Groen!?

Groen! heeft bij monde van Vera Dua een voorstel gedaan aan de Vlaamse regering dat men ineens 200 miljoen ter beschikking moet houden voor huisvesting in Gent. Dat is natuurlijk een goed idee, maar men moet dat natuurlijk ook kunnen bekomen. Men zal die niet zomaar krijgen als men geen duidelijke beleidskeuzes zal gaan maken. We hebben in ons partijprogramma een heel uitvoerig hoofdstuk gewijd aan huisvesting, waarin we een aantal nieuwe ideeën naar voor brengen. Ik denk bijvoorbeeld aan de bouwblokrenovaties, waarbij verschillende kleine huurders samen een contract kunnen afsluiten met één aannemer. Op die manier kunnen die kleine huurders investeren in een betere isolatie of in verfraaiingen waar ze dat anders niet zouden kunnen. De stad kan daarin een regiefunctie waarnemen. Zo staat ons programma barstensvol van dergelijke vernieuwende ideeën. Daarnaast heeft huisvesting niet alleen te maken met de kwaliteit van de individuele huisvesting, maar ook met die van de buurt. De structuur van de stad Gent is nog altijd die van een 19e eeuwse industriële stad. In die 19e eeuwse gordel staan er veel te veel huizen opeen gepakt,

we moeten daar ruimte creëren. Dat is dan ook wat we getracht hebben met het project 'Zuurstof voor de Brugse poort' en 'Bruggen naar 't Rabot'. Wel nu willen we hetzelfde doen in de buurt van Ledeberg en Dampoort. Tenslotte is het volgens mij ook de verplichting van de overheid om huisjesmelkers aan te pakken en private eigenaars op hun verantwoordelijkheden te wijzen. We moeten echt de kleine huurder beschermen.

Huisvesting is niet het enige probleem in Gent. Zo zijn er een aantal projecten waar de oppositie van vindt dat ze megalomaan zijn. Hoe ziet de toekomst er nu uit voor het project rond het Sint-Pietersstation?

Er zijn een aantal weloverwogen keuzes gemaakt die we in ieder geval met de omwonenden moeten bediscussieren. Ik denk dat niemand er problemen mee heeft dat we het Gentse Sint-Pietersstation willen renoveren en vergroten. Het is nu al het grootste reizigersstation van Vlaanderen en we zullen het aantal reizigers optrekken van 40 000 tot 60 000. Er komen bijkomende sporen, er komt ruimte. Het station is nu al een groot knooppunt van openbaar vervoer. De eigenlijke discussie gaat over twee punten. Allereerst moet er een weg komen vanaf de ring die

de parking moet kunnen bereiken. Groen! zegt dat de parking te groot is en dat je beter het openbaar vervoer optimaliseert. Ik denk dat dat een goed voorstel is, op voorwaarde dat het openbaar vervoer goed ontsloten is en dat is op dit ogenblik nog altijd niet het geval. Daarom denk ik dat het stadsbestuur de goede keuze heeft gemaakt voor wat het aantal parkeerplaatsen betreft. Anderzijds vindt CD&V dat die parking te klein is. Gezien die kritieken denk ik dat we echt in het midden zitten en dat we de goede keuze hebben gemaakt. Een tweede discussiepunt zijn de torens. De hoogte van die torens moet bespreekbaar kunnen zijn. Hoe dan ook met de omwonenden zal moeten besproken worden hoe we samen kunnen werken aan de uitbouw van de omgeving van het Sint-Pietersstation.

Waarom bestaat er toch een zekere weerstand om met Groen! een college te vormen? Er bestaat toch immers een duidelijke voorkeur voor CD&V, indien er drie partijen nodig zouden zijn.

U zegt dat, ik weet niet hoe u die besluiten trekt. Ik weet dat de meeste pers schrijft dat Termont een afkeer heeft van Groen!, maar dat is dus absoluut niet juist. Je bent niet altijd wie de mensen denken wie je bent. Ik denk dat we

inhoudelijk veel dichter staan bij Groen! dan bij de CD&V. Als het van ons zou afhangen, praten we in de eerste plaats met Groen!. Maar er zijn natuurlijk een aantal zaken die wat moeilijker liggen. Als men nu fundamenteel bij Groen! zou zeggen dat de ontwikkeling van The Loop, van AA Gent en van het Sint-Pietersstation er niet mogen komen; dan is er een probleem. Wij zijn daar voor gegaan. Wij hebben de laatste zes jaar keuzes gemaakt voor de ontwikkeling van deze stad en die keuzes kwamen er voornamelijk onder sp.a-initiatief. Wij zijn immers de sterkste fractie in de gemeenteraad. Wil dat nu zeggen dat het te nemen of te laten is? Neen. Wij moeten daarover kunnen praten.

“**Inhoudelijk staan we dichter bij Groen! dan bij CD&V.**

Dus na 8 oktober is de eerste die u belt Vera Dua?

Dat hangt af van de uitslag van de verkiezingen. Ik hoop dat ik niemand zal moeten bellen. Als we zien dat na 8 oktober paars opnieuw een meerderheid heeft, dan gaan we

gewoon terug met de VLD in zee. Mocht dat niet lukken, dan moeten we inderdaad samen zoeken naar een derde partner. Ik heb gezien dat Van Rouveroy zijn keuze duidelijk naar CD&V gaat. Dat is zijn keuze, maar niet noodzakelijk de onze.

Zes jaar geleden titelde de Knack: ‘Gent kleurt blauw’. Uiteindelijk won Frank Beke ruimschoots het pleit. Nu lijken de kaarten helemaal anders te liggen. De perceptie bestaat dat de sp.a de verkiezingsstrijd zal winnen. Daarenboven staat plots voor het eerst in 30 jaar Guy Verhofstadt op de lijst. Licht er in die perceptie geen groot gevaar?

Wij hebben Freya Vandenbossche en Frank Beke op onze lijst staan. Al onze parlementsleden staan op de lijst. Ik maak me daar dus weinig zorgen over. In een interview in Knack haalt de premier zelf aan dat het voor de VLD heel moeilijk zal worden om de grootste partij te worden in Gent. De premier kan de politieke situatie voldoende inschatten en schat ook dat de sp.a de sterkste partij zal blijven. Maar laten we één iets heel duidelijk stellen, elke peiling is en blijft een relatief gegeven. Niemand weet wie na 8 oktober de plak zal zwaaien. Wij kunnen alleen maar keihard campagne blijven voeren om de mensen ervan te overtuigen voor ons te stemmen. De sp.a is immers de garantie dat de stad Gent een open en progressieve stad zal blijven. Dat is dan ook de keuze waar de Gentse kiezer voor staat. Ofwel kiest men voor linkse, progressieve en open stad met een beleid dat de meerderheid van de Gentenaars steunt; ofwel kiest men voor de ”ikke, en de rest kan stikke-maatschappij”.

Wat heeft de sp.a te bieden voor de Gentse studenten? Wordt er wel rekening gehouden met de grieven van de studenten als het merendeel geen stemrecht heeft?

Ik zal beginnen met het laatste. Ik ben voorstander om studenten te laten stemmen in de stad waar ze studeren, omdat ze daar eigenlijk het meeste van hun tijd doorbrengen. Maar men wil dat om begrijpelijke redenen vanuit veel andere steden en gemeenten helemaal niet, omdat ze dan hun jeugd zien verdwijnen naar de verschillende universiteitssteden. Allereerst moet ik stellen dat Gent niet deze culturele stad zou zijn, mocht het zijn universiteit niet hebben. Ik denk dan ook dat de uitbouw van de UGent een enorme stimulans is voor het stadsbestuur om alert te blijven. Concreet wat heeft de sp.a te bieden? Onder het schepenamtb van Ruddy Coddens zijn er heel veel initiatieven gelanceerd naar studenten toe. Hij is diegene die ervoor gezorgd heeft dat er bij het begin van elk academiejaar een groot feest is voor studenten. Er is ook een studentenambtenaar waar studenten terecht kunnen. Er is een heel beleid naar studenten toe dat onder sp.a-impuls de laatste jaren vorm heeft gekregen.

“Als Hezbollah drie keer zo een oorlog wint zijn ze van de kaart geveegd...”

Libanon was nog maar eens de locatie van een regionaal conflict. Tijd voor een beschouwend gesprek met een éminence grise van de UGent, professor Ruddy Doom. Over het waarschijnlijk meest gevaarlijkste conflict voor de wereldvrede: de Israëlisch-Arabische kwestie.

Wat is volgens u de hoofdoorzaak van het huidige conflict in Libanon?

(*Peinzend*). Allereerst kan je de zaak Libanon niet los zien van de regio. Het was van de kant van de Verenigde Staten de bedoeling om Iran onder druk te zetten via Hezbollah. Dat is een beetje verkeerd uitgevallen, wat Iran de gelegenheid heeft gegeven om in de nucleaire kwestie het been stijf te houden. Ik denk dat de Israël's zich miskeken hebben op de slagkracht en de vastberadenheid van Hezbollah. Ik denk ook niet dat het leger op 24 uur is opgetrommeld om Libanon binnen te vallen, omwille van die twee ontvoerde soldaten. Men zocht een aanleiding en men heeft gedacht opnieuw een veiligheidszone te installeren in Zuid-Libanon (Israël trok zich in 2000 nog terug uit Zuid-Libanon, nvdr.). Het installeren van zo'n veiligheidszone was de tweede bedoeling naast het verzwakken van Iran.

Wat is de link met de historiek van Libanon?

Libanon is heel dikwijls gebruikt om andermans oorlog uit te vechten: met de Palestijnen, met Israël, met Syrië... Een ander element is dat men door in Libanon binnen te vallen, steun verleent aan zij die stellen dat Syrië nodig is om de stabiliteit in Libanon te garanderen. Dus, het is eigenlijk een zaak waar veel contradictorische kantjes aan zijn. Het kan in de internationale politiek wel eens dik tegenvallen als men recht naar een doelstelling toe wilt, ik denk dat Libanon daar een goed voorbeeld van is. Men komt uit, waar niemand dacht dat men zou uitkomen. Je kunt natuurlijk gaan

zeggen dat Hezbollah de oorlog niet heeft verloren, maar als Hezbollah drie keer op zo'n manier een oorlog wint dan zijn ze van de kaart geveegd. Het Libanese leger zal waarschijnlijk de clash niet aangaan met Hezbollah, maar ze komen intern wel verzwakt uit de oorlog. Het monopolie van de organisatie van het leven in Zuid-Libanon zijn ze volgens mij kwijt.

Welke rol speelt Syrië in het hele conflict?

Je moet eigenlijk heel ver terug gaan. De creatie van Libanon is een gevolg van de aspiraties van Frankrijk na '14-'18. De voormalige Ottomaanse provincie Syrië heeft altijd gedacht dat Libanon eigenlijk een onderdeel is van Syrië, buiten het christelijk gebied aan de kust. Syrië heeft altijd getracht een vinger in de pap te hebben, op een bepaald ogenblik met steun van de Verenigde Staten en een gedoogbeleid van Israël. Nu heeft Libanon zich voor een stuk na de burgeroorlog terug rechtgetrokken; mede doordat de Syriërs er waren. Uiteindelijk is er vanuit Libanon en vooral vanuit de VS een enorme druk gekomen opdat Syrië zich zou terugtrekken.

Syrië heeft dat uiteindelijk heel snel gedaan; hopen dat hun invloed overeind zou blijven, wat ook zo is. Onmiddellijk daarna zijn er een aantal aanslagen geweest zoals de moord op Hariri. Er was een kans dat men opnieuw tot conflicten zou komen, gewapend eventueel. Syrië wist dat een verdere destabilisatie de beste garantie was om de touwtjes in handen te blijven houden.

Was het verzet van Hezbollah legitiem?

Je moet een aantal vragen uit elkaar halen. De vraag is niet of je Hezbollah een sympathieke beweging vindt. Ik ben zelf twee keer in Zuid-Libanon geweest. Ik zou niet echt graag onder een Hezbollahregime leven. In vele gevallen is het een religieus, autoritair, achterlijk systeem. Langs de andere kant zijn het wel de gasten die de autonomie van Libanon het best verdedigd hebben. Dat ze een systeem voorstaan dat ons niet zo aanstaat, dat is een andere zaak; maar het zijn denk ik wel in de klassieke zin *vrijheidsstrijders*. Het zijn ook niet alleen terroristen, zoals men vaak in het westen denkt. Ze hebben voor een stuk het gat opgevuld

dat de staat heeft opengelaten en hebben de civiele samenleving in handen: scholen, ziekenhuizen, wegeaanleg, ...

Was de aanval van Israël legitiem?

De beginvraag is natuurlijk altijd of Israël wel legitiem is. Je kunt en moet de zaken niet meer terugdraaien, maar stel je nu eens even voor dat Syrië aan het Eurovisiesongfestival zou meedoen. Israël zal toch eens voor zichzelf moeten uitmaken dat ze een deel zijn van de Arabische wereld en niet van Europa. Ten tweede exploiteren zij het schuldgevoel van na WOII, maar het zijn niet de Palestijnen die de joden vergast hebben. Het zijn echter wel zij die de gevolgen er moeten van dragen. Drie, je kunt wel zeggen: Israël is daar en Israël heeft een bestaansrecht. Maar wat doe je dan met de Palestijn die in Zuid-Libanon zit en het bewijs heeft dat een huis in Haifa het zijne is, *wat met den dienen?* Die heeft dan geen recht, die moet maar ergens anders gaan wonen. In Jemen bijvoorbeeld, het zijn daar ook allemaal Arabieren. Zolang Israël niet in het reine komt met zichzelf en zijn plaats kent als gelijke in de regio, zullen we *ambras* blijven hebben.

De Palestijnen hebben de Joden niet vergast, maar ze moeten er wel de gevolgen van dragen...

De situatie in Zuid-Libanon hangt natuurlijk samen met een veel ruimer conflict, de Israëlisch-Palestijnse kwestie. Waar ligt volgens u de kern van de problematiek? Was een conflict überhaupt te vermijden?

Op het ogenblik dat de buitenwereld op basis van *kinship* en *religion* de kant kiest van de joden/zionisten dan is het conflict niet meer te vermijden. Het heeft ook iets te maken met de financiële

slagkracht van een bepaalde joodse elite. Als morgen 34 Zulu's stellen dat ze eigenlijk afkomstig zijn uit centraal-Afrika en dat ze dat gebied terugwillen, *everybody is laughing*.

Klopt de volgende stelling: “De kern van het conflict kan na 1967 gezocht worden bij Israël, namelijk Israël bezet nog altijd de Golanhoogte en de westelijke Jordaanoevers.” Met Egypte kwam het tot een structurele vrede na de teruggave van de Sinaïwoestijn. Land for peace?

Ja, dat is het! (*klopt op tafel*) Mensen zijn hier onvoldoende op de hoogte van wat er eigenlijk op de westelijke Jordaanoevers aan het gebeuren is. Dat is geen natie en men wil daar geen natie, men wil een soort van Bantoestan. Allemaal kleine stukjes met wegen die ze te pas en te onpas kunnen afsluiten. Er is geen begin van een staat. Ze hebben geen eigen munt, ze hebben niets. Wees gerust ik kom niet klaar bij het zien van een aanslag, laat staan dat het efficiënt zou zijn. Maar als je een kat in een hoek zet, moet je ook niet verbaasd zijn als ze je naar de hals vliegt.

Zal een onafhankelijke Palestijnse staat wel een oplossing bieden? Kan die ooit levensvatbaar zijn? En is één Palestijns-Israëlische staat geen betere oplossing?

Dat zou inderdaad een veel betere oplossing geweest zijn. Maar goed, je kan niet meer terug. Als je begint over levensvatbaarheid is er natuurlijk een levensgroot verschil tussen Israël en de Palestijnse gebieden, al is het maar omdat Israël een enorme stroom krijgt van fondsen van alle kanten. Normaal zou Israël al tien keer failliet geweest moeten zijn. Langs de andere kant, de Palestijnse gebieden zijn zeker niet levensvatbaar. Als je een Palestijn die niet anders doet en kan dan tomaten kweken zijn water afpakt en 34 keer laat tegenhouden bij een checkpoint als hij zijn tomaten naar de markt brengt... Dat is niet levensvatbaar!

DANIËL TERMONT >>>

Moet studentenhuysvesting de volgende jaren geen prioriteit worden? Volgens een bevraging van de Gentse StudentenRaad betalen studenten gemiddeld 235 euro voor een gewone kamer en zijn bestaande initiatieven (zoals Kot@Gent) relatief onbekend.

Het staat letterlijk in ons programma dat we Kot@Gent meer bekendheid willen geven. Ook de UGent draagt daar natuurlijk een grote verantwoordelijkheid in, maar ik vind dat de stad deze problemen niet uit de weg mag gaan. De universiteit weet dat men van studentenhuysvesting een prioriteit zal moeten maken, wil men die enorme groei van de UGent kunnen opvangen.

Kan de stad niet participeren in de bouw van nieuwe studentenhuysvesting?

Dat is natuurlijk zeer de

vraag en het is een kwestie van prioriteiten leggen. De financiële middelen van de stad zijn helaas beperkt. Je kan je de vraag stellen of dit wel de verantwoordelijkheid is van de stad. De stad neemt ook initiatieven op het vlak van sociale huysvesting. Dat is dan een sociale taak. Investeren in studentenhuysvesting kan men in zekere zin ook beschouwen als een sociale taak, al is dat wel afhankelijk van het inkomen van de ouders. Als je studenten hebt die het zelf moeten rooien, beschouw ik dat ook als sociale huysvesting. Het is een moeilijke vraag. Ik wil me daar niet op vastpinnen omdat dit te maken heeft met het vastleggen van prioriteiten. In huysvesting zal sowieso veel geld gepompt worden de komende jaren en ik vrees dat er geen geld meer zal over zijn.

Zou dat het ruimere huysvestingsprobleem ook niet wat kunnen helpen oplossen? Er zijn immers veel studenten die samen een klei-

ne woning huren en op die manier schaarste helpen veroorzaken op de kleine woningmarkt?

Dat zou de stad eens rustig moeten bekijken. Ik vind wel dat de UGent hierin de leiding moet nemen. Het is natuurlijk zo dat als je veel goedkope en kwalitatieve koten op de markt brengt, je op die manier de schaarste zal helpen wegwerken. Op die manier kan je de markt wat gaan regelen. Nu is er zoveel schaarste dat rijke mensen gewoon een rijhuis kopen in Gent; er zes studenten in steken en dan kassa, kassa. We hebben ook maatregelen genomen om dat te stoppen. In onze stedelijke bouwreglementen hebben we daar definitief komaf mee gemaakt.

Wat zijn de mogelijkheden wat studentenmobiliteit betreft? Ik denk aan het gebrek aan fietspaden en het steeds duurder wordend openbaar vervoer.

Wat fietsen betreft heeft het stadsbestuur onder impuls van

Karim Timmerman enorm grote inspanningen gedaan. Dat is begonnen onder Frank Beke, toen hij nog schepen van openbare werken was.

Ik zou studenten laten stemmen in de stad waar ze studeren.

We zijn toen begonnen met overal fietsinfrastructuur te voorzien. Kas-eien zijn bijvoorbeeld heel onaangenaam. Wat we dan kunnen doen is beton gieten tussen de tramrails en dat als fietspad laten fungeren. Zo kan je op een originele manier een fietspad creëren op de straat. Wat openbaar vervoer betreft hebben we het gratis openbaar vervoer ingevoerd voor jongeren. Specifiek voor studenten willen we het openbaar vervoer optimaliseren in de latere uren. Zo wensen we afspraken te maken met de taxisector, zodat

men op een bepaald ogenblik een taxi belt en dat men maar het tarief van het gewone openbaar vervoer betaalt. Financieel kunnen we echter niet iedereen gratis het openbaar vervoer laten gebruiken. Dat is eigenlijk totaal onmogelijk.

Kunt u kort samenvatten wat u de volgende zes jaar te bieden heeft voor de Gentse studenten?

In de eerste plaats een oplossing bieden voor de huysvesting van studenten. Ten tweede een gevarieerd cultureel aanbod aanbieden aan studenten. Ten derde dat ze zich op andere manieren, zowel op het vlak van groen als op het vlak van sport, zich voldoende kunnen ontspannen. In ons programma stellen we studentencheques voor, de zogenaamde sport- en cultuurcheques. En het is weerom de markt van vraag en aanbod die hier speelt. Als er heel veel studenten van gebruik maken, zal er ook meer aanbod komen.

Opinie – Socialisten en het centrum

Wie de meerderheid wil, moet zich op centrum richten. Het lijkt een *ijzeren wet* van tweepartijenstelsels, of van stelsels met een sterk verdeeld kiezerskorps te zijn. Toch voor linkse figuren. Bill Clinton stuurde zijn partij naar rechts en bleef twee legislaturen in het zadel, de centrumman Prodi (die in het Europees Parlement een tijd geleden een nieuwe “centrum”-fractie wou beginnen) is onmisbaar om in Italië een linkse meerderheid te raken, Blair maakte van New Labour een nagenoeg centrum-rechtse partij, Schröder “moderniseerde” de SPD om eindelijk weer de grootste te kunnen worden na Willy Brandt en Helmut Schmidt. Het antwoord van socialistische partijen in Europa op de liberale en groene successen in de jaren '80 was dat de wereld veranderde, daarmee ook het electoraat en de grondstroom in de samenleving. Om aan de macht te blijven, of ze te kunnen veroveren, moeten socialisten noodgedwongen meeveranderen en de nieuwe centrumkiezer grijpen.

Natuurlijk blijft dit soort operaties niet immuun voor interne kritiek. Socialistische of sociaal-democratische partijen hebben altijd al kunnen rekenen op een –volgens het ene kamp mopperende, volgens het andere terecht kritische– linkervleugel, die zwenkingen naar rechts of een centrumprofiel niet weet te waarderen. Het ultieme argument voor “de top” om aan een koerswijziging vast te houden, is *succes* bij verkiezingen. Niemand straft een herverkozen sociaal-democratisch premier af, want hij heeft bewezen dat mensen meer kaas lusten van zijn boodschap dan die van een ander.

Frankrijk

Toch lijkt dit cruciale argument de laatste tijd zwaar onder druk te komen. In Frankrijk, waar geen sterke socialistische partij bestaat, kreeg de PS in 2002 de zeer bittere rekening gepresenteerd bij de parlementsverkiezingen. Een maand vooraf in de opiniepeilingen favoriete Lionel Jospin moest het tot zijn afgrijzen afleggen tegen Jean-Marie Le Pen, wat Frankrijk voor nog eens vijf jaar opzadelde met Jacques Chirac. Toch gingen linkse kandidaten als Arlette Laguiller of Olivier Besancenot met zoveel stemmen aan de haal, dat links in globo eigenlijk meer haalde dan rechts in de eerste ronde.

Na een paar warrige jaren, waarin de PS soms onzichtbaar was, om dan weer 16 van de 17 Franse regio's binnen te halen, ligt nu *Ségolène Royal* “koninklijk” voor in de race naar de partijnominatie. Haar tegenstanders zijn oude krokodillen als Dominique Strauss-Kahn, “Jack” Lang of Laurent Fabius. *Ségolène* zegt wel vreemde dingen. In een zorgvuldig uitgevoerde raid op de (over het algemeen rechtse) publieke opinie neemt ze standpunt in voor het “vaderland”, voor economische hervorming à la Blair en maakt ze een punt van veiligheid. Niet dat dit op zich fout zou zijn, maar het lijkt een beetje een gemiste kans te

worden. Frankrijk kende de afgelopen jaren een zeer sterke linkse mobilisatie tegen de Europese Grondwet en massaal studentenprotest tegen het banenplan van De Villepin. Met wat *Ségolène* voorstelt, gaat ze eigenlijk meer de richting uit van New Labour. Linkse PS-kamerleden als Arnaud Montebourg voelen in elk geval niet veel animo om voor haar campagne te voeren.

De Berezina voor Blair

Terwijl New Labour-renaissance in haar bakermat al een tijd over lijkt te zijn. In de peiling van *The Guardian* (het Britse equivalent van *De Morgen*) valt de partij van premier Blair met glans onder de scores die gehaald werden onder de “oud-linkse” socialistische voormannen Neil Kinnock en John Smith. Over de *tanende ster van Blair* werd als zodanig veel geschreven en gespeculeerd, dat het moeilijk is om nog één kapitale verklaring voor zijn afgang aan te halen, maar het lijkt erop dat de sluis bij Labour openstaat op links. De LibDems zuigen door een consequente opstelling inzake buitenlandse politiek steeds meer ontgoochelde linkse mensen aan. Economisch maakt men bij de partij van de premier het verschil niet meer.

Waar Blair in 2005 nog gemakkelijk

herverkozen raakte, dreigt Labour te worden weggeveegd bij nieuwe parlementsverkiezingen. Zonder de charismatische figuur van de partijleider lijkt het programma al helemaal goed voor de vuilbak. De structurele linkse oppositie tegen de premier binnen zijn eigen partij zal misschien de touwtjes niet in handen nemen, maar krijgt het bij zijn vertrek toch een heel stuk makkelijker om het profiel terug de juiste richting uit te sturen.

Ook buiten Engeland kan dit grote gevolgen hebben. Blair was lang een groot voorbeeld voor socialisten op het continent. De Nederlandse PvdA of de SPD hebben veel “Derde Weg” overgenomen. Dit proces is nog steeds aan de gang met Zapatero in Spanje (die voor zijn liberale economisch beleid opvallend veel lof krijgt van *The Economist*), *Ségolène Royal* in Frankrijk en misschien ook wel bij onze eigen sp.a.

Wolfjizers en schietgeweren van een centrumkoers

Wat mensen van dit type verweten wordt, is gebrek aan beginselvastheid. Wie zich niet aan het klassiek linkse schema houdt op economisch gebied, *derapeert* ook op alle andere. Hét typevoorbeeld daarbij is natuurlijk Blair. De man voerde tuition fees in aan de universiteiten, privatiseert de bouw van gevangenissen, en loopt economisch hoog in het vaandel met flexibiliteit en vrije keuze voor de consument. Tegelijk krijgt hij echter de wind van voor van links (voor de fees en de ontmanteling van het overheidsapparaat) én van rechts (“te laks” tegen migranten en criminelen, oversubsidiëring van de openbare dienst).

Labour danst inhoudelijk op een slappe koord en wordt aan beide kanten leeggezogen. Blair doet lekker hip in de strijd tegen armoede en CO₂-uitstoot, maar loopt wel als een schoothondje achter de Amerikaanse belangen aan. Een echte, klassieke, socialist kiest in het buitenlands beleid voor consequent multilateralisme. Blair is in de eerste

plaats premier van Groot-Brittannië. Hij wil enkel een Europese Unie als die evolueert naar beeld en gelijkenis van wat hij wil en durft geen stap miszetten tegen de VS.

Ondanks pogingen om het socialisme te funderen “au-delà du Marxisme” lijken de proeflancering van een ethische (“gelijke kansen, open versus gesloten wereld, verenigingsleven versus individualisme”) of hipere (“consumentenbescherming, duurzame ontwikkeling”) basis *geen houvast* te bieden. Hoogstens komt men met een afkooksel van bestaande politieke bewegingen. Als er campagne moet gevoerd worden, is dit ook volstrekt onvoldoende om mensen te overtuigen en te binden. Toen Schröder in het nauw werd gedreven bij de verkiezingen in september vorig jaar, kon hij zich tegen Angela Merkel en de liberalen niet vlug genoeg bedienden van de oude recepten om bijvoorbeeld de plannen van “dieser Professor aus Heidelberg” af te katten.

Veel erger is dat socialisten overal het verwijt van *machtscynisme en vervreemding* krijgen. Of je nu naar de regeringswissels in Engeland kijkt, waar naar achttiende-eeuws voorbeeld de coterieën en agerende facties proberen om in de gunst van de premier te komen, terwijl het volk buiten en in het parlement verder mort, naar Duitsland, waar de regering doof bleef voor het protest tegen Hartz-IV of naar België met het generatiepact: bewegingen uit de traditionele basis zetten zich af tegen een regering die zich niet om hen lijkt te bekommeren en alleen aan zichzelf denkt. Die plannen uitdoktert als een schildpad in een terrarium en niets liever doet dan zich vertonen in het gezelschap van de economisch “ware machten”.

Het Franse straatprotest tegen de Grondwet was op vele punten onterecht en zelfs intellectueel oneerlijk, maar één punt blijft bijzonder pijnlijk voor de Europese socialisten: we zijn altijd sterk vertegenwoordigd in de Europese Commissie of de Raad, maar *Europa* heeft geen sociaal luik. Hier kan enkel iets aan veranderen als de nationale partijen naar links opschuiven en met dat programma nationale verkiezingen winnen.

Vreemd genoeg gebeurt dat niet en zijn het eerder prominenten van het “centrum”-type die aan de leiding van hun partij komen, verkiezingen winnen en een paar jaar later weer onder gehoon van het teleurgestelde publiek de Bühne worden afgedragen. Het centrum lijkt dus wel het ticket te zijn naar *persoonlijk succes*, maar is levensbedreigend voor de toekomst van links op langere termijn. Als er toch geen verschil is met de andere partijen, waarom zou je er nog voor stemmen... Het einde van New Labour kan misschien een nieuw en hoopvol begin zijn.

Frederik Dhondt.

Schoolpremie – Komt Sinterklaas nu al in september?

Niet zonder enige fierheid kondigde de federale regering onlangs de invoering aan van de zogenaamde schoolpremie. Voortaan krijgen alle ouders met kinderen in het secundair en lager onderwijs een extraatje bovenop hun kindergeld in de maand september. Op het eerste zicht klinkt het voorstel doordacht en in sé socialistisch: mensen krijgen van de overheid een tegemoetkoming om hun kinderen onderwijs te laten genieten. In essentie betreft het echter een mooi voorbeeld van kortetermijnsplittiek. De schoolpremie

zal weinig tot geen effect hebben op de democratisering van ons onderwijs. Het zou beter zijn indien men structurele maatregelen neemt om het onderwijs tijdens de leerplicht zo goed als gratis te maken. Daarenboven kan men zich de vraag stellen waarom iedereen dezelfde premie krijgt. Waarom moet een gegoed gezin een schoolpremie krijgen als ze die niet echt nodig heeft? Men zou beter het beursstelsel voor het secundair onderwijs optimaliseren, zodat het schaarse overheids-geld gaat naar wie het echt nodig heeft. Al-

leen is onderwijs (en studiebeurzen) eigenlijk een gemeenschapsbevoegdheid en daar knelt waarschijnlijk het schoentje. De federale regering heeft iets nodig om zijn blazoen op te poetsen en de franstalige gemeenschap heeft het geld niet om die maatregel te financieren.

De gratispolitiek van Steve Stevaert (bv. gratis openbaar vervoer) werd overladen door bakken kritiek, onterecht. Nu is kritiek wel op zijn plaats. Bij Stevaerts voorstellen stonden herverdeling en solidariteit

centraal. De overheid vraag aan ieder een bijdrage om zo te investeren in een publiek goed, namelijk mobiliteit voor iedereen. De sociaal zwakkeren profiteren hier het meest van, aangezien zij het meest gebruik maken van het openbaar vervoer. En daar zit precies het verschil met de zopas ingevoerde schoolpremie. Iedereen krijgt dezelfde premie, ongeacht of ze die nodig heeft of niet. De schoolpremie heeft niets te maken met democratisering, laat staan met socialisme.

Olivier Pintelon.

Kotendossier – Studenten en huisvesting

Men zegt soms dat de Vlaming met een baksteen in de maag geboren is. De eigen woning is voor velen heilig. Waarschijnlijk gaan gelijkaardige uitspraken ook op voor het kotleven. Het leven als kotstudent wordt door velen geïdealiseerd als één van de mooiste periodes uit hun leven. Toch is aan dat mooie leven vaak een grote kostprijs verbonden, een kost waar men veelal niet onderuit kan. Een kot huren is vaak een noodzaak om zijn capaciteiten aan te spreken door zich in het hoger onderwijs in te schrijven. Het is precies die last die nog altijd weegt op de democratisering. Als socialist doet dat pijn aan het hart. Allereerst zullen we de situatie op de Gentse kotenmarkt trachten te schetsen aan de hand van de enquête van de GSR, daarna zullen we concrete beleidssuggesties maken.

GSR-enquête

Aan de bevraging van de Gentse Studenten-Raad (www.gsr.ugent.be) namen 5264 studenten deel. De meeste studenten verblijven in een studentenkamer (42,7%) of in een studio (21,8%). Opvallend is dat 6% van de studenten samen met andere studenten een kleine woning huurt. Hierdoor is er vaak sprake van sociale verdringing. Door de hoge kamerprijs beginnen de studenten zich te storten op de kleine woningmarkt en zo worden sociaal zwakkeren uit die buurten verdrongen of zorgen ervoor dat hun huurprijs stijgt door een grotere vraag. De stijgende kotprijs kan dus niet losgezien worden van de stijgende vastgoedprijs.

Zone	Gemiddelde prijs
Sint-Pietersplein	247
Sint-Amandsberg	245
Heirnis	203
Ledeberg	218
U.Z.	226
Sterre	230
Zwijnaarde	213
Mariakerke	206
Bijloke-Watersportbaan	229
Gentbrugge	227
Poel	234
Korenmarkt	237
Zuid	231
Ledeganck	233
Sint-Pietersstation	239
Brugse Poort	216
Rabot-Muide	220

Wat de kostprijs van het kotleven betreft, kwam de enquête tot opvallende resultaten. De officiële cijfers van de stad Gent zijn een onderschatting van de marktprijs. Zo stelt de stad Gent dat een studentenkamer gemiddeld 200 euro kost, terwijl de bevraging onder universiteitsstudenten een kotprijs van 235 euro oplevert. De officiële cijfers van de stad Gent zijn gebaseerd op het kotaanbod op Kot@Gent. Kot@Gent is een samenwerking tussen de stad Gent, de universiteit en de hogescholen en bundelt op de website www.kotatgent.be verschillende koten van de private markt. De oorzaak van de onderschatting van de marktprijs zit waarschijnlijk in twee elementen. Allereerst staan slechts 30% van de private koten op de website. Daarenboven zijn de cijfers gebaseerd op wat de verhuurder aangeeft. Het mag duidelijk zijn dat een kotbaas er belang bij heeft minder te zetten op die website dan wat de werkelijke prijs is. Vaak komen er nog een hele hoop kosten bij. Soms moet men zelfs huurgeld betalen voor de meubels die er staan. Wat ook opvalt is het verschil in prijs tussen de verschillende stadsdelen. Zo betaalt men in de buurt van het Sint-Pietersplein al gemiddeld 247 euro voor een gewone studen-

tenkamer. Studenten die in een studio verblijven, moeten ook flink in de geldbuidel tasten. De gemiddelde prijs bedraagt 330 euro. Opvallend is ook dat het interessant lijkt om met andere studenten een huis te huren. Dan bedraagt de gemiddelde kostprijs voor een student 252 euro per maand, of een prijs die nauwelijks meer is dan de prijs gevraagd voor een gewone kamer.

Home, sweet home

Een kot vindt je ofwel op de private markt, ofwel zoek je toevlucht tot de kamers aangeboden door de universiteit/hogeschool, de zogenaamde ‘studentenhomes’. In de praktijk zijn het vooral de universiteiten die een eigen patrimonium hebben uitgebouwd. De hogescholen hebben immers nooit gebruik kunnen maken van de investeringskredieten verleend door de overheid. Die investeringskredieten zijn eigenlijk renteloze leningen die door de overheid werden verschaft in de jaren ’60-’70. Hierdoor is er vandaag de dag nog altijd een anachronisme in leven. De hogescholen hebben een minder uitgebreid net van studentenvoorzieningen (in dit geval huisvesting), terwijl de hogescholen traditioneel een stuk meer beursstudenten hebben.

Allereerst stellen wij voor dat er meer homes komen om alle beursstudenten die dat wensen te herbergen. Zeker nu het eigen aanbod van kamers van de UGent dit jaar met 200 kamers afneemt. Tot vorig jaar huurde de UGent van Hogeschool Gent twee verdiepingen in de home Vesalius. Nu al heeft de universiteit te kampen met lange wachtlijsten en het valt te verwachten dat die wachtlijsten alleen maar zullen toenemen. Het artikel ‘Tekort aan goedkope studentenkamers’ in de Morgen van 10 augustus 2006 bevestigt de trend van een tekort aan goedkope kamers en stelt dat die trend niet alleen in Gent plaatsvindt.

De overheid moet de instellingen hoger onderwijs hierin ondersteunen: net als in de jaren ’60-’70 moet er terug voorzien worden in renteloze leningen. En deze keer moeten de sovo’s (vzw voor sociale voorzieningen) van de hogescholen ook de nodige kredieten krijgen. Het spreekt natuurlijk voor dat (een) nieuwe home(s) veel geld kost(en), maar iedereen zal hierin zijn verantwoordelijkheid moeten nemen. De verschillende studentensteden kunnen hierin niet achterblijven. Ze hebben er alleszins belang bij. Veelal verdringen de studenten de stadsinwoners op de zogenaamde kleine woning. Door de hoge kotprijs zoeken studenten vaak een kleine woning om samen met andere studenten in te wonen. Hierdoor treden kleine huurders en kotstudenten vaak als concurrent op. Immers door de toegenomen vraag onder studenten, zal de huurprijs voor dergelijke kleine woningen toenemen.

U hoort het al aankomen: als de instellingen inspanningen doen voor huisvesting, dan heeft dat zijn effect op de kotenmarkt. Beide staan niet los van elkaar. Socialisten moeten de ambitie hebben de markt te reguleren. Als er nieuwe homes bijkomen, zal de kotprijs gedrukt worden.

Transparantie

Informatie naar de studenten toe is cruciaal. Studenten moeten voldoende ingelicht zijn om zo het ‘gat in de markt’ te vinden. In de meeste studentensteden bestaan er initiatieven om de studenten in te lichten over de verschillende koten, maar vaak staan de initiatieven niet op punt. In Gent bijvoorbeeld bestaat het initiatief Kot@Gent (www.kotatgent.be) waar ongeveer 30% van alle koten op vermeld staan. Probleem is dat die website vrij onbekend is

en dat er te weinig koten op de website staan. Hier moet het stadsbestuur dan ook een mouw trachten aan te passen. Initiatieven ter promotie van Kot@Gent dringen zich op (bijvoorbeeld een flyer van kot@gent meegeven bij elk inschrijvings-en herinschrijvingspakket). Kot@gent moet de refentiewebsite worden voor Gentse koten. Kot@gent moet een soort automatische stuiptrekking worden voor elke student. Alleen wanneer Kot@Gent echt bekend wordt, zullen meer kotbazen hun koten via Kot@Gent aanbieden. En een student die beter is ingelicht zal meer kunnen vergelijken en zo de markt laten spelen. Zullen de prijzen spectaculair dalen, misschien niet? Maar de student zal wel veel rapper de verschillende aangeboden koten kunnen vergelijken qua prijs, ligging, grootte... en de onredelijke verhuurder zal vlugger door de mand vallen.

Kennis en kunde

In sommige studentensteden is er een gebrek aan kennis en kunde. Veelal wordt de kotenmarkt niet in de gaten gehouden en is het niet prioritair op de politieke agenda. Het is niet omdat studenten geen gemeentelijk stemrecht hebben dat hun eisen niet serieus moeten genomen worden. Studentensteden moeten de kotenproblematiek onder de loep nemen en het opnemen voor alle stadsinwoners, niet enkel diegene met stemrecht. In Gentse context komt het initiatief van de Gentse Studenten-Raad heel gelegen. Alleen is het een pijnlijke conclusie dat een studentenraad eigenlijk het werk van de stad moet overnemen, vooraleer er iets gebeurt.

De onbekendheid van Kot@Gent karent in een veel groter probleem, namelijk het onbekend zijn van de meeste initiatieven die de kotstudent moet helpen ondersteunen. Zo is één van de doelstellingen van Kot@Gent het promoten van het modelhuurcontract, zodanig dat de student beter beschermd is bij eventuele huurgeschillen. Meer info vindt je op: www.ugent.be/nl/voorzieningen/huisvesting/informatie, waar je ook meer vindt over plaatsbeschrijvingen (bieden een betere garantie aan de student om zo de waarborg terug te krijgen), naast diverse tips en info om een eventueel huurgeschil juridisch uit te vechten.

Marktimperfectie

Ten slotte kan men zich de vraag stellen of de vrije markt op zich tot een rechtvaardige kotprijs zal komen. In periode van kotenschaarste zullen de kotenprijzen quasi automatisch de pan uitzwingen. Daarom zeggen wij ten stelligste: studenten mogen niet de dupe zijn van willekeurige prijsstijgingen. Als de markt het niet doet, moet men zelf ingrijpen. Animo Stugent steunt dan ook volmondig het PS-voorstel om de huurprijzen te bevriezen (of om een maximale jaarlijkse stijging in te voeren, gekoppeld aan de index). De woningmarkt is een perfect voorbeeld van een marktimperfectie. Elk jaar blijven de vastgoedprijzen stijgen. Hier moet dan ook paal en perk aan gesteld worden.

Veelal zal men vanuit liberale hoek argumenteren dat het op zich geen slechte zaak is dat de prijzen stijgen als koten schaarser worden. Immers een hoge marktprijs zal investeerders aantrekken en op die manier het kotentekort oplossen, aldus de liberale ‘natte droom’. In de praktijk kan men vaak gemakkelijk dergelijke redeneringen doorprikken. Een kotenmarkt kent een vrij inelastisch aanbod, m.a.w. de aangeboden hoeveelheid koten zal maar zwak toenemen als de marktprijs toeneemt. Het spreekt immers voor zich dat in een druk bebouwde stad als Gent men van vandaag op morgen geen 100 nieuwe koten op de markt zal kunnen brengen.

Standpunt – Federale kieslijsten!

De laatste twee politieke jaren stonden bijna volledig in het teken van de Belgische communautaire perikelen. Brussel-Halle-Vilvoorde werd vanuit het niets gekata-pulteerd tot politiek issue nummer één en tijdens de discussies rond de spreiding van de nachtvluchten kwamen de tegenstellingen tussen de verschillende gewesten al vlug aan de oppervlakte. Politici namen het zonder blikken en blozen op voor hun eigen kiesgebied, soms zelfs voor hun eigen kerktoeren onder het motto ‘natuurlijk moeten de nachtvluchten gespreid worden, maar toch liever niet over mijn achtertuin’. Op de laatste gordel was het dan weer een drummen van jewelste tussen alle ‘wannabe Vlamingen’. Vele politici hopen dé Vlaamse leerling te worden in de klas. Weerom verschijnen de alom bekende mantra’s aan de oppervlakte: ‘Splits BHV nu!’, de franstaligen in de rand moeten zich integreren, ...

Problemen als BHV en de nachtvluchten maken duidelijk dat België institutioneel niet op punt staat. Sommigen zullen argumenteren dat politici maar het fatsoen moeten hebben om verder te denken dan hun neus lang is. De schuld valt echter niet volledig in de schoenen te schuiven van de politici. Kern van het probleem is verantwoording. Wie enkel in Vlaanderen stemmen te winnen heeft, heeft (in zuiver politiek-strategische termen) er geen belang bij om rekening te houden met de grieven van over de taalgrens. Vroeger werden de Vlaams-Waalse tegenstellingen nog enigszins in bedwang gehouden door het bestaan van federale partijen. Sinds de federalisering van de federale partijen is echter de kloof tussen Vlaamse en Waalse partijen fors groter geworden en denken politici vaak alleen aan de kiezers binnen hetzelfde taalgebied.

Voor Animo Stugent is de oplossing glashelder: federale kieslijsten (namelijk een deel van de zetels in Kamer en Senaat laten verkiezen over heel België, naast de gewone kieskringen per provincie). Op die manier zouden mensen kunnen stemmen op politici van over de taalgrens. Daarmee wordt meteen een belangrijk principe van democratie vervuld, namelijk de verantwoording. Wat heeft het voor zin om te spreken over een democratisch systeem als we niet kunnen stemmen op de helft van onze ministers? De Vlamingen kunnen op geen enkele manier de Waalse/franstalige ministers ter verantwoording roepen. Daarenboven zullen politici er belang bij hebben rekening te houden met de belangen van mensen over de taalgrens. Hierdoor zullen communautaire problemen eenvoudiger op te lossen zijn. Er zal minder opbod kunnen ontstaan rond een kieskring als Brussel-Halle-Vilvoorde. Waarom zou je de kiezer over de taalgrens trachten te bruuskieren?

Zie ook ons **standpunt ‘Federale kieslijsten’**: <http://animostugent.be/standpunten>

Trouwens de permanente stijging van de vastgoedprijs geeft aan dat bovenstaande liberale redenering geen stek houdt. Meteen is ook het hoofdargument tegen de invoering van een maximumprijs van de kaart. Veelal worden bovenstaande liberale sprookjes gewoon gebruikt om de belangen van de verhuurders te dienen.

Concrete actie dringt zich op

Voor Animo Stugent zal het niet bij woorden blijven. We wensen concrete actie te ondernemen. Surf daarom naar www.huurteduur.be en blijf op de hoogte van onze nieuwste acties. Je kan er alleszins terecht voor info over de Gentse koten. Mogelijke suggesties en/of klachten zijn steeds welkom.

K A L E N D E R

S E P T E M B E R - O K T O B E R

woensdag 27 september
Student Kick-Off

dinsdag 3 oktober
Open ledenvergadering @ Thermanal (20:00 uur)

donderdag 12 oktober
Animo StuGent openingsevent @ Thermanal

Vanaf 18:00 uur, met onder andere: goedkope drank, jongerendebat en *Daniël Termont* (lijsttrekker sp.a Gent)

dinsdag 17 oktober
Welcome In My Backyard

23-27 oktober
Latijns-Amerikaanse Week van Animo StuGent

dinsdag 31 oktober
Open ledenvergadering @ Thermanal (20:00 uur)

Meer weten?
Bezoek onze website:
animostugent.be/kalender

S U D O K U

6			5					
8					1	4		
		4	3	9				5
1	7	5		6		8		
3				5				4
		6		1		5	7	9
5				3	4	2		
		2	9					1
					7			8

De speler moet de vakjes verder aanvullen, zodat in elke horizontale lijn en in elke verticale kolom de cijfers 1 tot en met 9 één keer voorkomen. De negen blokjes van drie op drie moeten ook allemaal eenmaal de cijfers 1 tot en met 9 bevatten.

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

Animo StuGent,
dat zijn de linkse jongeren aan
de Gentse universiteit en hogescholen.

Bij ons kan je terecht voor een trits debatten,
films en acties, maar ook voor een leuke babbel
(of stevige discussie) over politiek.

Heb je een opmerking,
iets wat op je maag ligt, of net een uitstekend idee?
Of luister je gewoon graag naar wat anderen denken?

Kom dan zeker af naar een *open ledenvergadering*
van Animo StuGent. Wij dóén iets met *jouw mening*.

RUND VAN DE MAAND

PATRICIA CEYSENS

**100% PUUR
R U N D**

De flamboyante fractieleidster van de VLD in het Vlaams Parlement loopt met ruime voorsprong weg met onze eerste "rond van de maand"-trofee. Patricia, het brein achter "e-mama" en vele andere schitterende initiatieven, heeft een groot hart voor iedereen. Vooral als je in haar kiesdistrict woont. Zonder veel gêne gebruikt ze belastinggeld om gratis campagnebrieven te versturen in de sperperiode. Patricia begint normaal verontwaardigd te kakelen over de al te royale wijnkelders van het Vlaams Parlement of over het feit dat er nog bureau's gebruikt worden. Verder moeten we toch niet zoeken voor een rond van de maand?

Knip de zegel uit en plak hem op de spaarkaart in het volgende nummer. Verzamel ze allemaal!

Hoe zit dat in elkaar?:
Bij het ABVV kunnen alle Jongeren gratis lid worden vanaf de leeftijd van 15 jaar. Dit gratis lidmaatschap blijft duren totdat je, na je studies, een job vindt of een uitkering ontvangt. Je kunt als lid van ons volledig aanbod gebruik maken zonder dat het een cent kost.

ABVV Jongeren Scheldeland : Gratis lidmaatschap

"Lid worden van de vakbond? Als student?.....en dat kost ook nog zeker?"

**NEEN!!! HET LIDMAATSCHAP ALS JONGERE IS BIJ HET ABVV GRATIS!!
DIT GELDT DUS OOK VOOR HOGESCHOOL- EN UNIVERSITEITSSTUDENTEN!**

Wat bieden wij?:

De beste informatie over jobstudenten, studiebeurzen, stages, schoolverlaters, deeltijds leren / deeltijds werken en alle informatie met betrekking tot werk, werkomgeving en werkloosheid. Als lid krijg je niet alleen alle informatie over je rechten en plichten, maar desnoods helpen we je deze rechten af te dwingen (o.a. met rechtsbijstand). Verder ontvang je ons driemaandelijks ledenblad "Magik?" waarin we je op de hoogte houden van al onze activiteiten.

Waar zitten wij?:

ABVV Scheldeland Jongeren heeft drie kantoren waar je terecht kan in:
Gent bij Sabrina Meijs, Vrijdagmarkt 9, tel: 09 265 52 67, mail: sabrina.meijs@abvv.be
Dendermonde bij Coen Roosenstein, Dijkstraat 59, tel: 052 259 288, mail: coen.roosenstein@abvv.be
Sint Niklaas bij Fine Verheyen, Vermogenstraat 9, tel: 03 760 04 33, mail: finaverheyen@abvv.be

Hoe kan je lid worden?:

Dit kan op twee manieren: Je kan op de hiernaast staande adressen een aanvraagkaart voor lidmaatschap opvragen, of je gaat naar de website <http://www.magik.be> en je klikt op "Magik? lid worden".

Lid worden van ABVV-Jongeren-Scheldeland is gratis en je zal van ons ook na één jaar geen vraag krijgen om te betalen. Je bent dus gratis "lid voor het (goede) leven". Van zodra je na je studies een job vindt of een uitkering ontvangt, krijg je van ons volledig vrijblijvend alle informatie over lid worden of blijven van onze vakbond.

Start je carrière bij Delta Lloyd Bank
Wij geven graag extra steun
aan 50 pas afgetudeerden
met commercieel talent

In het kader van onze expansie werven we 50 jongeren aan. Behaalde je in 2006 je diploma als bachelor of master? En ben je commercieel ingesteld? Surf dan asap naar www.deltalloydbank.be/nl/jobs/default.html, of bel Mevr. Goudriaan op het nummer 0479 70 46 34. Van ons krijg je een doorgedreven interne vorming én de garantie dat je na 15 dagen een contract krijgt!

delta lloyd BANK
SAMEN OPBOUWEN